

"گل بشکفت زینت باغ"

نوشته: بخت بیک میرزاده

۱۵ جنوری ۲۰۱۴

ابتکار مسئولانه و خرد ورزانه نهضت اجتماعی " جوانان پامیر " و فعالین آن در عرصه فرهنگی که نخستین قدم های بزرگ و پر ارزش را برای بالندگی هنر موسیقی و معرفی داشته های مادی و معنوی گنجینه ی فرهنگ کهنسال سرزمین ما که مانند هر گوهر گرانبهای دیگر

در سایه تاریکی های سیای عقب ماندگیهای قرون حد اکثر پا از چهاردیواری موزیم کابل و نوارهای آرشیف رادیو تلویزیون کشور (در بهترین حالت آن که هنوز به تاراج نه رفته بودند)؛ فراتر نهاده نتوانستند؛ با اراده قوی، زبان شکوه از عوامل و دلایل گوناگون را با گام های عملی تعویض نموده و در نخستین منزل سفر شان، غنای بی شایبه فرهنگی هنری گوشه یی از وطن عزیز مانرا که در تابلوی مدنیت و فرهنگ کهن ما رنگ زیبا دارد به تصویر بکشند. این اقدام شجاعانه دست کم واقعیت آفریده های هنری ساز و آواز دل انگیز و موزون چون میلودی آبشاران سیمگون رقصنده از گردنه های زیبا دیاران مان و ظرفیت های باقی مانده از گذشته و جوانه های تازه دمیده از ساقه های پرفیض آن که با تاسف سالها در فضای غبار آلود جنگ، کساد و فساد از نظر ها پنهان و سیمای اصلی آن به سوی فراموشی میرفت، در نوع منحصر به نفس خود ابداع ایست که با پلان گذاری نمایشات هنری و اجرای کنسرت ها طرزها، عناصر و ارزشهایی که برای تماشاگران داخلی و خارجی چیز نو خواهد بود را در سطح وسیع (ملی و بین المللی) معرفی و روح و نفس تازه بخشد. مسلمان دست آورد های این گامهای پراج و اجر؛ گرد بی باوریهای مایوس کننده از دلها و روان مردم و جوانان صفوف عقبی این کاروان را زدوده و جسارت و اعتماد به نفس و نیروی خودی را در وجود هر فرزند نسل جوان امروز و فردای مان تقویت و چشمه ساران زلال عشق و امید را در مزارع سبز استعداد های سرشار و لایزال فرهنگی و هنری مردم با فرهنگ و فرهنگ پرور ما برای جاودان جاری خواهد داشت.

هزاران رحمت به اجداد ما که ما را بی میراث نگذاشتند. موجودیت آلات موسیقی مانند رباب، تنبور، سیتار، دوتار (دنبوره و غیژک) دف، چنگ و غیره نماد روشن از وجود خلاقیت پنجه های هنر پرور هنر مندان شایسته در گذشته های مان است که از نوای هر تار رباب، صدای رسا و ماندگار مرحوم عزیز و میر افکن و از ارتعاشات تار های زیر و بم تنبور؛ طرز های استادانه مرحوم خلیفه رحمت شاه و صدای مداح گویی جنت مکانان خلفا جمال والفت شاه و نادر شاه، .. و ده ها تن دیگر و از درون نغمه ای تار های غیژک و دنبوره صدای های دلنشین مرحوم فرهاد، فیض الله عبدل نظر و... و چهچه های دف ساز روانشادان شیرین و خاک راه و به همین ترتیب ترنم میلودی نی و دایره و چنگ و سیتار نوزانی چون رحمتی خرغیج، نمونه هایی از میراث های افتخار آمیز هنر موسیقی سرزمین ما اند که با دریغ بر خلاف سایر عرصه های فرهنگی، رسم آموزش و پرورش در هنر موسیقی و آواز خوانی مان شکل لازم

نگرفت و اکثر طرز های موجود در موسیقی و آواز خوانی فعلی به شیوه جوشش های ذوق فردی تا باین منزل رسید که با درد بعضی از طرز های خیلی ها دلنشین یا به تدریج تغیر یافته و یا با طرز دیگر آمیخته و یا هم از بین رفته است. به یقین که ضایع شدن و یا تغیر قسمی هنر موسیقی ، طرز های ناب محلی ما چون درگیلک ، له لهیک ، فلک و غیره طرز های آهنگ های زهیری حاکی از شگرد های گوناگون زندگی ما در گذشته های دور بوده و بخش زنده و گسست ناپذیر از هویت ما بشمار میروند که حفظ اصالت آن وجیبه تاریخی هر فرزند با رسالت سر زمین مشترک مان میباشد.

جهش های اجتماعی - فرهنگی ولکانیکی و خود جوش از متن جامعه امر غیر عادی و دور از معمول نیست. اشتراک داود جان پژمان در برنامه ستاره افغان راه یابی آن در ردیف دوازده بهترین و درخشش آن در روشنائی بخشی گوشه یی از موسیقی و آواز خوانی دیار ما نمایانگر حرکت هدفمند جوانان باپاس در باب میراث اجدادی یکی از این نمونه ها است که هر یک مانرا برای شگوفایی فرهنگی زاد گاه و در کل کشور عزیز ما ، به مفهوم کلی آن از زبان و شعر و ادب تا ارتقای قابلیت ها و ظرفیت های مسلکی ، علمی و تخنیکی خوش بین و امید وار میسازد. فراخوان شما علمداران نهضت اجتماعی فرهنگی بصورت واضح قابل درک و با حکم و جایب ملی و تاریخی قابل حمایت است انشاءالله هیچ صدای شما در حمایت از شگوفایی هنر و فرهنگ و حرکت های همبستگی سالم اجتماعی- فرهنگی بدون پاسخ مثبت باقی نخواهد ماند.

توفیق به کام تان باد

بخت بیک میرزاده